

Små historier til lyttekort-intro

Bjørnen Biz og den store klatreudfordring

Bjørnen Biz var en lille, brun bjørn, der elskede at lege i skoven. Han kunne hoppe over mos, rulle i blade og finde de sødeste bær. Men der var én ting, han ikke kunne: klatre i træer.

Hans ven, egernet Sille, pilede op ad træerne som en lille lynkugle. Ræven Rufus sprang fra gren til gren. Men hver gang Biz prøvede, gled hans poter, og han dumpede ned i skovbunden.

"Jeg bliver aldrig en rigtig bjørn," sukkede han og besluttede at finde hjælp.

Først gik han til den gamle ugle, Orla. "Hvordan lærer jeg at klatre?" spurgte han.

Uglen Orla nikkede klogt. "Start småt. Find en lav gren og brug dine kløer."

Biz fandt en stub og satte kløerne i. Langsomt trak han sig op. Det var svært, men han faldt ikke!

Så mødte han bæveren Bella. "Brug din styrke," sagde hun. "Skub fra med bagbenene!"

Biz prøvede. Han satte kløerne fast, skubbede fra – og kom højere op!

Til sidst fandt han Sille. "Tro på dig selv," sagde hun.

Biz tog en dyb indånding. Med kløer, kraft og tro kravlede han – højere og højere – indtil han sad på en gren!

"Jeg gjorde det!" jublede han.

Fra den dag klatrede Biz i træer som en ægte bjørn. Han havde lært, at med hjælp og øvelse kan man klare det, man troede var umuligt.

Storm og mørket

Storm plejede at elske sengetid. Dynen var blød, og godnathistorierne var hyggelige. Men når lyset blev slukket, blev alt anderledes. Skyggerne på væggen blev lange og mærkelige. Små knirk lød fra gulvet. Hvad nu hvis der var noget derude i mørket?

"Jeg tør ikke sove," hviskede Storm en aften.

Storms far satte sig på sengekanten. "Mørket kan være lidt uhyggeligt, men ved du hvad? Vi kan udforske det sammen."

Storm var ikke sikker, men nikkede.

Først tændte de en lille lommelygte. "Se, skygger er bare ting, der ser anderledes ud," sagde faren og lyste på Storms bamse. Dens skygge blev kæmpestor på væggen. Storm fnisede.

Så åbnede de gardinet. Udenfor glimtede stjernerne som små lanterner. "Natten er fuld af lys, hvis man kigger efter," sagde faren.

Til sidst lyttede de sammen. "Hør, huset knirker, fordi det falder til ro – ligesom dig."

Storm tog en dyb indånding. Måske var mørket slet ikke så farligt?

Den aften faldt Storm i søvn med en rolig fornemmelse i maven. Mørket var der stadig, men nu føltes det ikke så skræmmende. Måske kunne det endda være hyggeligt.

Noa og den dumme dag

Noa vågnede og vidste med det samme, at det var en dum dag. Det var rigtigt. Sokkerne sad forkert, morgenmaden smagte mærkeligt, og skoletasken føltes for tung.

I skolen blev det ikke bedre. Noa tabte en blyant, matematikken var svær, og i frikvarteret var der ingen at lege med. Det var, som om alt gik galt.

Noa kom hjem, smed tasken på gulvet og sukkede dybt.

“Hvad er der galt?” spurgte mor.

Noa trak på skuldrene. “Det hele er bare dumt.”

Mor nikkede. “Sådan nogle dage kender jeg godt. Kom, vi tager skoene af og gør noget rart.”

Hun fandt en stor skål og hældte varmt vand i. Noa stak fødderne i. “Det kilder!” sagde Noa overrasket.

Så satte mor noget stille musik på og lavede en kop varm kakao. De sagde ikke så meget, men sad bare sammen.

Efter lidt tid sukkede Noa igen – men denne gang lettet.

“Er dagen stadig dum?” spurgte mor.

Noa tænkte sig om. “Lidt. Men også lidt mindre.”

Mor smilede. “Nogle gange skal man bare holde en pause, så bliver alting lettere.”

Og Noa kunne mærke, at det var rigtigt.

Sascha og den ødelagte tegning

Sascha elskede at tegne. Farverne, stregerne, figurerne – det føltes som magi, hver gang en hvid side blev til noget nyt.

En dag tegnede Sascha noget helt særligt. En stor sol, et træ fyldt med fugle og en lille kat, der kiggede op på dem. Det var den bedste tegning nogensinde!

"Jeg vil vise den til alle!" tænkte Sascha og lagde den forsigtigt på bordet.

Men så kom en vind gennem det åbne vindue. Papiret fløj op, og *flap!* Landede lige i pædagogen Ritas kaffekop.

Sascha skyndte sig hen til den, men det var for sent. Papiret var gennemblødt, farverne tværet ud.

Det føltes, som om noget indeni også gik i stykker. Øjnene blev våde.

Rita kom hen. "Hvad er der sket?"

Sascha pegede. "Den var så flot. Nu er den ødelagt."

Rita kiggede på papiret. "Ja, den er ikke den samme mere." Så smilede hun. "Men ved du hvad? Måske kan du lave en ny, der bliver endnu bedre?"

Sascha tørrede øjnene. "Tror du?"

"Selvfølgelig. Du har jo magien i dine hænder."

Sascha kiggede på det våde papir, så på farverne og fik en idé.

"Jeg tegner en ny – men denne gang med regndråber!"

Rita fandt et nyt papir frem, og Sascha begyndte at tegne igen. Og måske... måske blev denne tegning faktisk den bedste nogensinde.

Milo og den uretfærdige leg

Milo sparkede til en sten på vejen hjem. Følelserne boblede helt ud i tæerne - det var bare SÅ uretfærdigt!

I frikvarteret havde Milo glædet sig til at være med i fangelegen. Men hver gang Milo var tæt på at fange nogen, råbte de: "Nej, jeg havde helle!" eller "Du rørte mig ikke rigtigt!"

Til sidst havde Milo givet op. Hvorfor gad de ikke lege ordentligt?

Milo smækkede tasken på jorden og satte sig på trappen foran huset.

Så kom Robin forbi. "Hvorfor ser du så sur ud?"

Milo sukkede og fortalte om legen, og hvordan de andre hele tiden lavede nye regler.

Robin nikkede. "Det kender jeg godt. Det er ikke sjovt, når det ikke er fair."

Milo sparkede til tasken. "Hvad skal jeg gøre?"

Robin tænkte lidt. "Måske skal vi lave vores egen leg i morgen? Med regler, der er fair for alle?"

Milo kiggede op. "Tror du, de vil være med?"

"Ja, hvis vi gør det sjovt!" sagde Robin.

Milo blev lidt roligere. Måske var det en god idé?

"Okay," sagde Milo og rejste sig. "Vi finder på noget rigtig sjovt!"

Robin grinede. "Ja! Og vi bestemmer reglerne sammen!"

Milo smilede for første gang den dag. Måske var alt ikke så uretfærdigt alligevel.